

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **R. J.**

skazanego z art. 160 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 maja 2026 r.,

kwestii dotyczącej odmowy przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 221/23, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- 1. odmówić wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu;**
- 2. odmówić przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 221/23, wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 17 marca 2026 r. do Sądu Najwyższego wpłynęły pisma skazanego R. J. , w których wnosił o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, przy czym wynikało z nich także, że wiązać się to ma ze wznowieniem postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 listopada 2023

r., sygn. akt II AKa 221/23. Zarządzeniem z dnia 13 kwietnia 2026 r. wezwano skazanego do udzielenia w terminie 7 dni informacji, jakie to okoliczności, wskazane w art. 540 oraz art. 540 a i b k.p.k. mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, a nadto poinformowano, że złożony przez skazanego wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu jest jednocześnie wnioskiem o wznowienie postępowania. Wypełniając nałożony obowiązek, skazany nadesłał pismo, w którym wskazał powody, uzasadniające w jego przekonaniu, konieczność wznowienia postępowania.

W pierwszym rzędzie należy przypomnieć, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 20 kwietnia 2023 r., sygn. akt I K 1/23, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 221/23, skazany został uznany z winnego popełnienia kilku przestępstw, przy czym argumenty podnoszone w piśmie skazanego odnoszą się wyłącznie do czynu popełnionego na szkodę A. G. , za który wymierzono skazanemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Uzasadniając potrzebę wznowienia postępowania we wskazanym zakresie, skazany przedstawia własną wersję zdarzenia utrzymując, że:

- krytycznego dnia, tj. 25 maja 2022 r. w ogóle nie było go w B., tj. mieście, w którym miało dojść do przestępstwa;
- zeznania pokrzywdzonego, stanowiące zasadniczą podstawę ustaleń faktycznych są niewiarygodne, a w rzeczywistości są fałszywe,
- funkcjonariusze policji nakłonili pokrzywdzonego do złożenia fałszywych zeznań,
- nagrania monitoringu miejskiego nie zarejestrowały wizerunku skazanego, co zostało zignorowane przez organy ścigania i sąd.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego przez skazanego, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, w szczególności poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku przez adwokata albo radcę prawnego oraz uiszczenie opłaty, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność.

Owa oczywista bezzasadność zachodzi wówczas, gdy żadna z przywoływanych we wniosku okoliczności nie może stanowić przesłanki wznowienia postępowania, o których mowa w Rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego.

Analiza treści pisma skazanego wskazuje, że argumenty w nim zawarte stanowić miały uzasadnienie do wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.

Twierdzenie, że w toku postępowania dopuszczono się przestępstwa poprzez złożenie fałszywych zeznań i nakłanianie do składania fałszywych zeznań odnosić można do przepisu art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., który stanowi, że postępowanie wznowia się, jeżeli w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Do wzruszenia prawomocnego orzeczenia w drodze wznowienia postępowania nie wystarcza jednak przekonanie skarżącego, że w związku z postępowaniem opuszczono się przestępstwa. Z art. 541 § 1 k.p.k. wynika bowiem, że czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., musi być stwierdzony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 – 11 lub w art. 22 k.p.k. Jak łatwo zauważyć, skazany nie przedstawia żadnego wyroku skazującego, nie powołuje się też na przeszkody, które uniemożliwiają wydanie stosownego orzeczenia.

Inną ewentualną podstawę wznowienia postępowania przewiduje przepis art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. – jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu. Również i ta przesłanka nie uzasadnia żądania wniosku skazanego, ponieważ nie odwołuje się on do żadnych nowych faktów i dowodów. Lektura treści uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji, apelacji i uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego wskazuje, że kwestie związane z oceną dowodów, w szczególności zeznań świadków, w tym pokrzywdzonego, wpływu policjantów na treść wypowiedzi procesowych pokrzywdzonego i jego matki oraz monitoringu miejskiego stanowiły istotę postępowania przed sądami powszechnymi. Oznacza to, że wniosek o wznowienie postępowania nie wskazuje na żadne nowe fakty lub dowody, ujawnione po

wydaniu orzeczenia i w rzeczywistości sprowadza się do kwestionowania oceny dowodów i dokonanych ustaleń faktycznych, co może stanowić uzasadnienie apelacji, która przecież została rozpoznana, a nie nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wniosek o wznowienie postępowania.

Oczywista bezzasadność wniosku skazanego uczyniła zbędnym wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu dopełnienia wymogu formalnego wynikającego z art. 545 § 2 k.p.k.

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]